

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 52

MA VĂN LIÊU

Chuyện “Hai cô gái bị vong”. Phần 7 kỳ 52

...

Hai phụ nữ đang say sưa nghe Bò-răng kể chuyện, bỗng cô Bảy từ trong nhà bước ra gọi cậu bé trở vào nhà.

Vài phút sau có tiếng la hét của Bò-răng, hai phụ nữ nhìn nhau. Chị Hải nói:

- *Lẽ nào Bò-răng bị cô Bảy cho ăn đòn?*

Chị Hương lo lắng:

- *Chết! Chỉ vì chuyện trò với chúng mình thôi mà đã bị ăn đòn.*

Nhưng có lúc lại nghe thấy hình như không phải chỉ là tiếng kêu la của Bò-răng, mà còn có tiếng kêu thét của những người khác lạ hoắc. Phải! Không chỉ là tiếng kêu la thất thanh của một mà là của hai người, hai thanh niên...

Chị Hải nhìn chị Hương:

- *Bây giờ thì tiếng của ai đó, của hai ba người kêu la chứ không phải chỉ tiếng kêu của Bò-răng...*

Chị Hương gật đầu và tiếp tục lắng tai nghe.

Một lúc sau các tiếng kêu la giảm dần sự đau đớn, thay vào đó là nói chuyện, trả lời từng câu hỏi. Cố gắng hết sức nhưng hai phụ nữ không thể nào nghe rõ nội dung của những tiếng nói chuyện. Có lúc hai phụ nữ muốn tiến vào gần ngôi nhà để nghe cho rõ, nhưng không dám; có điều gì đó hơi sợ trong lòng hai phụ nữ, nên họ đứng hầu như chôn chân tại chỗ.

Thình thoảng vọng lên vài câu giống như cô Bảy hỏi, tiếng hai thanh niên trả lời vẻ kính sợ.

Im lặng một lúc.

Lại tiếp tục những cuộc đối thoại.

Thời gian trôi qua lâu bằng khoảng ăn xong một bữa cơm.

Khi trời đang chuyển dần sang nắng gắt của buổi trưa, cô Bảy từ trong nhà bước ra, tiến đến chỗ hai phụ nữ, gương mặt có vẻ nhân ái, nói:

- *Tội nghiệp! Thôi được rồi! Xong rồi! Về đi! An tâm đi hả! Hai thằng vong ấy sẽ không còn dám theo quấy phá các con của cô nữa...!*

Vừa nói gương mặt cô Bảy vừa hướng về chị Hương với vẻ thương hại.

Hai phụ nữ mừng rỡ ra mặt. Chị Hải hỏi:

- *Thưa Cô...*

Cô Bảy khoác tay như không muốn nghe. Cô vừa đi vào nhà vừa nói:

- *Về đi! Về làm nhiều việc phước...*

Cô Bảy đi thẳng một nước vào nhà rồi đóng sập cửa lại.

Giống như lần trước, hai phụ nữ ngơ ngác chưa kịp hiểu gì đành phải ra về với bụng dạ còn ngổn ngang bao nỗi lẫn hơi tung tít cái cách cư xử dường như khinh người của cô Bảy... nhưng biết làm gì hơn!

Cũng giống như lần trước, để tạ ơn, hai phụ nữ ra chợ mua trái cây, bông hoa, nhang đèn... để mang vào tạ lễ cho cô Bảy.

Ra đến chợ, lại đến các quầy hàng trước đây đã từng ghé, các bà tiểu thương ngồi bán hàng gặp lại hai phụ nữ thì nhớ ra ngay, cho nên vốn vã hỏi han; hai phụ nữ kể lại mọi sự việc diễn tiến, đặc

biệt, khi nghe nói tới cậu bé Bò-răng, các bà tiểu thương hào hứng hẳn lên, họ chỉ nhà của người chị ruột cô Bảy, nơi Bò-răng được nuôi dưỡng. Một bà nói:

- Đến đó đi! Chị em cô Bảy toàn là những người tốt bụng, thương người...! Cô Sáu chị của cô Bảy thế nào rồi cũng sẽ mời hai cô ở lại, nghỉ ngơi, cơm ăn, chỗ ngủ... đâu đó... cho mà coi!...

Bà bán hoa chen vào:

- Hai chị sẽ gặp được Bò-răng rồi tha hồ mà hỏi thêm xem cô Bảy cần dọn cái gì và làm sao... Chỉ tại cô Bảy nói tiếng Việt không rành, nên ăn nói cộc lốc cộc lơ khiến ai cũng tưởng Cổ khinh người...

Một bà khác nói tiếp theo:

- Ủ! Thằng bé Bò-răng là thông dịch viên của cô Bảy mà! Đến hỏi nó đi! Đừng vội bỏ về mà uống một chuyến đi cho phí tiền phí sức chẳng được gì...

Lòng người ở thôn quê hay ở các tỉnh lẻ miền Tây càng về gần biên giới Việt Miên (Khmer hay Campuchia) càng tỏ ra chất phác nhiều hơn và tốt bụng nhiều hơn. Thật vậy! Một vùng đất luôn mở rộng vòng tay đón tiếp mọi di dân khắp nơi tìm đến trú ẩn cầu sinh có phong thổ hình như làm cho lòng người nhân ái, hiền hòa và hiếu khách thì phải! Hai phụ nữ nghe theo chỉ dẫn cặn kẽ và tận tình của các bà tiểu thương, nên chẳng mấy chốc đã đến nhà cô Sáu chị ruột của cô Bảy.

Nhìn vào căn nhà đồ sộ cất theo kiến trúc Campuchia, mái ngói cong vút, trên đỉnh có trang trí nhiều chiếc ngù hình dáng như những cây đèn dầu, lẫn các góc cột chạm trổ hoa văn với nhiều đường nét tựa như các trụ cột ở các linh đền Angkor Vat ở Siêm Riệp (1) ta thường thấy trong các sách vở... nói lên cô Sáu là một người giàu có và có địa vị cao trong xã hội người Campuchia.

Hai phụ nữ được đón chào rất lịch sự.

Nhìn bên ngoài ngôi nhà thì sang trọng bề thế là vậy nhưng khi vào nhà bên trong, hai phụ nữ cảm thấy an tâm vì đồ vật lẫn cách bài trí lại theo truyền thống Việt Nam, mang dáng dấp bình dị như những ngôi nhà trung lưu Việt Nam.

Cô Sáu đích thân đón tiếp hai phụ nữ... Là một phụ nữ Khmer khá đẹp, sắc sảo, vì Cô từng làm thầy giáo dạy môn múa cổ truyền rất cao siêu của Khmer trong hoàng cung Campuchia nay lui ẩn về nghỉ hưu.

Vì đến vào giờ trưa, nên sẵn nhà có cơm, hai phụ nữ được mời dùng bữa trưa luôn thể. Bò-răng cũng ngồi ăn chung mâm.

Cơm nước xong, hai phụ nữ hỏi Bò-răng từng chuyện họ thắc mắc.

Chị Hải khơi chuyện trước:

- Ai là hét dữ dội vào sáng nay trong nhà cô Bảy? Con có thể nói cho hai dì biết được không?

Bò-răng trả lời:

- Đó là hai vong thanh niên.

Không đợi hai phụ nữ hỏi thêm, Bò-răng nói tiếp:

- Chính là hai vong theo hai con của dì... -Bò-răng chỉ ngón tay về phía chị Hương-

- Ô! Con cũng biết chuyện... đó nữa hả?

Chị Hải kêu lên thích thú vì thấy rằng có thể sắp tới, sẽ khai thác được ở cậu bé nhiều điều, vì cậu bé không phải là người đứng ngoài cuộc chữa trị của cô Bảy cho con chị Hương.

Chị Hương vì luôn thấp thòm, nên hỏi luôn:

- Vì sao hai thằng đó la hét? Con có thể nói cho dì biết được không con?

Cô Sáu từ trong bếp bước ra, chọn một chỗ ngồi gần bên hai phụ nữ. Ra chiều muốn thân thiện hơn, cô Sáu bảo với Bò-răng:

- Rán giúp các dì cho tử tế con ạ! Những ai đau khổ mà đến với mình, nhất định mình phải giúp con oi!

Như đối với người mẹ ruột, Bò-răng kính cẩn thưa:

- Dạ! Thưa mẹ!

Bò-răng quay sang chị Hương trả lời:

- Thưa dì! Cô Bảy làm phép.

- Ô! Cô Bảy có phép? –Chị Hải lúc nào cũng mau miệng-

Cô Sáu quả là người độ lượng và dễ mến. Nghe chị Hải kêu lên, cô Sáu cười kễ:

- Con Bảy (2) từ nhỏ đã được các sãi trong chùa phát hiện năng khiếu về bùa chú... và khả năng giao tiếp với người đã chết bên kia thế giới, cho nên nó được các thầy thay nhau chỉ dạy và truyền nghề. Hiện giờ tôi cũng còn không biết nó có tất cả là bao nhiêu nghề trong mình. Nói nào cho ngay, dù nghề nào có xấu, thì nó cũng biến thành tốt để giúp đỡ người khác.

Cô Sáu nói tiếng Việt sôi hơn, siêng nói và nói ngọt ngào hơn cô Bảy. Có lẽ tự thấy mình xấu xí: gầy nhom, đen nhẻm, cao nhòng, mắt lại bị dị tật bẩm sinh (lé) nên ít giao tiếp thành thử nói tiếng Việt không trôi chảy, bỏ dấu giọng không chuẩn nên nghe lúc nào cũng lơ lớ... tất cả khiến cô Bảy lạnh lùng, nói năng cụt lùn khiến người đối diện rất ngại phải tiếp xúc... Nhìn thấy cô Sáu khác xa một trời một vực thì mới hiểu và thông cảm cho cô Bảy.

Bồ-răng trả lời chị Hải:

- Dạ! Cô Bảy gọi hồn, khiến hồn, sai hồn “chạy có cờ” (3) hay như thần! Hồn nào sai trái, vong nào quậy quọ... Cô trị tội đến... la làng (4) luôn!

(còn tiếp)

(1) Angkor Wat (đọc theo tiếng Việt: Ăng-co Vat) thuộc tỉnh Siem Reap. Angkor Wat còn có tên cổ tiếng Việt là đền Đế Thiên, trong khi đó, Angkor Thom (Ăng-co Thom) thì được gọi là đền Đế Thích, cả khu đền Angkor được gọi chung là Đế Thiên Đế Thích. Theo tiếng Khmer Angkor: kinh đô, Wat: đền thờ hay chùa, là một đền thờ vị thần Visnu của Ấn Độ giáo tại Angkor - địa điểm của các thủ đô của Đế quốc Khmer. Đây là một trong các di tích quan trọng bậc nhất tại Campuchia, được xem là tuyệt đỉnh của nghệ thuật và kiến trúc Khmer.

Nằm cách thủ đô Phnôm Pênh 320 km về Hướng Bắc, được xây dựng dưới thời vua Suriyavarman II (1113-1150), Angkor Wat mới đầu để thờ thần Visnu của Ấn Độ giáo. Về sau, khi vương triều Khmer theo Phật giáo, Angkor Wat trở thành linh đền thờ Phật. Sau khi kinh đô của đế quốc Khmer bị người Xiêm phá hủy và các nhà vua Khmer bỏ về Phnom Penh trong thế kỉ 15, Angkor Wat rơi vào quên lãng, bị rừng già vây phủ và được khám phá lại vào năm 1860 bởi Herri Mouhot.

(2) Kiếu nói thân thương trong các gia đình ở quê.

(3) “Chạy có cờ” nghĩa là chạy lẹ làng, nhanh chóng, tất bật nghe theo lệnh đã sai. Cụm từ này có thể xuất phát từ thành ngữ “Chạy như cờ lông công”. Cờ lông công trong thành ngữ “chạy như cờ lông công” là cờ làm bằng lông con công. Đây là loại cờ hiệu của những người lính trạm xưa kia, thường dùng khi chạy công văn hỏa tốc. Ngày nay còn phát sinh trong một số vùng miền cụm từ: “chạy rống bá công” chưa biết từ đâu ra.

(4) “La làng” là từ ở quê dùng để chỉ ai đó kêu thét lên vì đau đớn, sợ hãi, khiếp vía...